

Новият паметник за освобождението, на
вр. „св. Никола.“

Родно село

Родно мое село,
скжпа бащиния, —
въ тебе ще порастна,
въ тебъ гнѣздо ще свия!

Въ пѣсни сж възпѣни
нивитѣ ти златни,
хълмове, поляни,
жътви благодатни.

Тука мойта майка
ме е откърмила,
тука азъ изпитахъ
бащина закрила.

Родно мое село,
скжпо, мило име, —
ти си първа радостъ,
ти си най-любимо!

Ненчо Савовъ

Ластовичката и врабчето

Една ластовичка си направила гнѣздо на една гредѣ подъ стрѣхата на една кжща и си излюпила ластовичета. Едно врабче си направило гнѣздо подъ една керемидѣ и започнало да несе въ него яйца и да ги мжти, но нѣмало късметъ да отгледа пилетата да порастнатъ и изхвъркнатъ отъ гнѣздото: ту децата ще му развалятъ гнѣздото, ту котка ще изяде яйчицата, ту ще му изкрадатъ врабенцата, докато сж мънички. А пъкъ ластовичката нѣкой день току ще изведе малкитѣ си на нѣкоя слива, па ще ги учи да хвърчатъ и да

ловятъ мушици. Горкото врабче гледало съ завистъ и рекло веднажъ на ластовичката: „блазе ти, сестро, че всѣка година отгледвашъ пилцитѣ си, както е рекълъ Стопанинътъ - Господъ; а пъкъ азъ, клетото, всѣка година неса, трепера надъ тѣхъ, и не мога да отгледамъ челядь, като тебе. Трѣбва да съмъ прокълната отъ нѣкого“. „Не си прокълната отъ никого ти, врабче“, рекла ластовичката, „ами не е хубаво направено гнѣздото ти, та и коткитѣ влизатъ въ него, и вѣтърѣтъ го събаря, и малкитѣ ти падатъ отъ него“. — „Тога-